

ת"פ 34151/10/19 - מדינת ישראל נגד קטרינה בלאן

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 34151-10-19 מדינת ישראל נ' בלאן
תיק חיצוני: 307584/2018
לפני כב' השופטת הבכירה, דלית שרון-גרין
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמת קטרינה בלאן

החלטה

מבוא

1. לפניי בקשה לביטול כתב אישום בשל הפרת חובת היידוע הקבועה בסעיף 60א. לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**").
2. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של הסעת שוהים שלא כדין בשירותי הסעות לפי סעיף 12א(ג)(א1)(ג) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (להלן: "**החוק**").

טיעוני הצדדים

3. **הסניגור** טען כי מחומר החקירה עולה שהמאשימה אכן שלחה לנאשמת מכתב יידוע בדואר רשום, אלא שזה מעולם לא הגיע לידיה. בנוסף, מעיון בחומר החקירה עולה כי קיימים שני פלטי מעקב משלוחים, האחד מחודש מאי והשני מחודש יולי 2019. הנאשם לא קיבלה אף לא אחד מהם, ואף לא קיבלה כל הודעה על קיומו של דבר דואר הממתין לה. עוד טען הסניגור כי לו התקיים הליך שימוע יש להניח כי כתב האישום לא היה מוגש.
 4. **המשיבה** התנגדה לבקשה וטענה כי, מתדפיס רשות הדואר עולה כי מכתב היידוע, שנשלח לכתובת שאישרה הנאשמת, חזר בציון "לא נדרש", ולפי הוראות סעיף 60א(ג) לחסד"פ הודעה שנשלחה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה, מכאן, שגם אם דבר הדואר לא נדרש יש לקבוע כי הוא הומצא כדין.
- בתגובתה שבכתב, הפנתה המאשימה לפסיקה בדבר אופן ההמצאה כדין והשלכותיה. עוד הפנתה לע"פ 4855/02 מ"י נגד ד"ר איתמר בורוביץ ואח', פ"ד הט(6), 776 (להלן: "**הלכת בורוביץ**"), בו נקבע מבחן שלושת השלבים לבחינת טענת ההגנה מן הצדק, לפיו נוכח ההמצאה כדין, לא נפל פגם כלשהו בהתנהלותה של המאשימה. יתרה

מכך, הנאשמת לא הניחה תשתית ראיתית כלשהי לטענותיה לפיהן אי קיום הליך השימוע פגע פגיעה חריפה בתחושת הצדק או כי לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים יותר מתונים כגון עריכת שימוע מאוחר.

הגנה מן הצדק - הכלל

5. עוד טרם עיגונה בחוק של הטענה המקדמית להגנה מן הצדק בסעיף 149 (10) לחסד"פ, נקבע בע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2), 221 (1996) כי טענה כזו תתקבל רק במקרים קיצוניים וחריגים ביותר, בהם קיום ההליך הפלילי פוגע מהותית בתחושת הצדק וההגנות. הקריטריון שנקבע בפרשת יפת לבחינת הרשות הוא "התנהגותה הבלתי נסבלת" של הרשות.

6. בהלכת בורוביץ רוככה הדרישה להתנהגות נפסדת של הרשות. עוד נקבע כי שאלת החלטה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק על מקרה מסוים, טענה בחינה בת שלושה שלבים. בשלב הראשון על בית המשפט לזהות פגמים שנפלו בהליכים שנגקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות. בשלב זה נדרש בית המשפט לאזן בין האינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי תוך שהוא נותן את דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך המתנהל בפניו. בשלב השלישי, מששוכנע בית המשפט כי קיומו של ההליך הפלילי אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות, עליו לבחון אם ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מביטול כתב האישום.

7. לאחרונה, במסגרת רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי ואח' (31.10.18) (להלן: "הלכת ורדי") הוארו נקודות נוספות בפעילותה של הרשות התובעת, העשויות לבסס טענה של הגנה מן הצדק מטעמי אכיפה בררנית, בהן מקורו של הפגם איננו במניע פסול או בכוונת זדון, אלא גם כזה הנעוץ בטעות בתום לב או במחדלים שונים, המעידים על ליקוי מהותי.

חובת ההודעה - הכלל

8. חובת היידוע מעוגנת בסעיף 60א. לחסד"פ, שזו לשונו:

- "(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.
- (ב) בהודעה תצוין כתובתה של רשות התביעה שאליה ניתן לפנות בכתב לבירורים ולהצגת טיעונים.
- (ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה."

9. רבות דובר בפסיקה על מהותו של הליך השימוע ואין מחלוקת בדבר חשיבותו.

חרף חשיבותו, מצא המחוקק לנכון להורות מפורשות כי די בהוכחת שליחת מכתב היידוע בדואר רשום, כדי שייראה המכתב ככזה שהומצא כדין, והרציונל העומד מאחורי החלטה זו - ברור, שהרי לא יעלה על הדעת שנאשם שיסרב לקבל את מכתב היידוע, לא יוגש נגדו כתב אישום.

מן הכלל אל הפרט

10. הוגש לעיוני העתק ממכתב היידוע שנשלח לנאשמת, הנושא את התאריך 16.7.19.

על גבי המכתב הודבקה מדבקה עליה מודפס מספר הפריט בדואר ישראל - 915954927rr.il.

כמו כן הוגש פלט מעקב המשלוחים המתייחס למספר פריט זה, ממנו עולה כי הוא התקבל למשלוח ביום 28.7.19. ביום 1.8.19 הושארה לנמען הודעה ראשונה, וביום 7.8.19, הודעה שניה.

בתאריך 28.8.19 הוחזר דבר הדואר לשולח.

כתב האישום הוגש ביום 22.10.19.

11. מכאן, שהמאשימה הניחה תשתית עובדתית ראויה לטענתה לפיה נשלחה לנאשמת הודעה בהתאם להוראות סעיף 60א. לחסד"פ.

12. לקחתי בחשבון את טענת ההגנה, לפיה מצוי בחומר החקירה פלט מעקב משלוחים נוסף, שהוגש גם הוא, בדבר פריט רשום אחר, שנשלח לנמען לא ידוע בחודש אפריל, והוחזר לשולח בחודש מאי 2019. אכן לא ברורה מהותו של פלט זה, לאיזה מכתב הוא קשור ומיהו הנמען. עם זאת, אין בכך כדי להשמיט את הבסיס העובדתי הנשען על המסמכים הקשורים לדבר הדואר שמספרו 915954927rr.il, אשר נשלח לנאשמת.

13. כאמור, הנאשמת אינה חולקת על כך שפרטיה, ובכלל זה כתובתה, כפי שנרשמו במכתב היידוע, הם הפרטים הנכונים. טענתה היחידה היא כי לא קיבלה כל הודעה מרשות הדואר בדבר דבר הדואר.

14. לקחתי בחשבון את הקושי בהוכחת יסוד שלילי, אך למרות זאת לא מצאתי כי די בטענה זו כדי לסתור את חזקת המסירה.

15. לא זו אף זו, כאמור לעיל, בענין זה הסתפק המחוקק בהוכחת עצם משלוח ההודעה בדואר רשום, ועל עובדה זו אף ההגנה אינה חולקת.

16. אשר על כן, אני קובעת כי המאשימה מילאה את חובתה בדבר שליחת מכתב היידוע בדואר רשום לכתובתה הרשומה של הנאשמת.

17. משמילאה המאשימה את חובתה זו, הרי שלא נמצא כל פגם בהתנהלותה. מכאן, שאין מקום להזקק להמשך הבדיקה בהתאם לשני השלבים הנותרים על פי הלכת בורוביץ.

על יסוד האמור, אני דוחה את הבקשה.

משכך, בישיבה הקרובה תשיב הנאשמת לאישום.

מובן מאליו שאין בהחלטתי זו כדי למנוע הדברות בין הצדדים, שתעשה בלב פתוח ובנפש חפצה.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ז' אדר תש"פ, 03 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.